

Opdat de duisternis wijkt, 22, George Cutting

22. Kan ik niet afvallen (of vervallen) van de genade en toch nog verloren gaan? En is elke leer die iets anders beweert niet 'gevaarlijk' ?

Verloren gaan? Een echte gelovige verloren gaan? Laat op die belangrijke vraag het antwoord komen van Hem Die het als enige kan weten. Hij zegt: 'Nooit!' 'Ik geef hun het eeuwige leven en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid' (Johannes 10 : 28).

Was het niet Gods bedoeling toen Hij Zijn Zoon aan het kruis verhoogde, dat 'een ieder die in Hem gelooft, *niet verderve*' (of verloren gaan), maar eeuwig leven zou hebben? (Johannes 3 : 16). Als de Grote en Goede Herder ons in Zijn woord plechtig verzekert dat géén van Zijn schapen ooit verloren zal gaan (en het zijn de *ongelovigen* die *niet* Zijn schapen zijn, volgens Joh. 10 : 26), waarom zou je Hem dan niet eren door Zijn betrouwbaar Woord te aanvaarden en zo rust te vinden voor jouw hart? Wij zouden zelfs een smet werpen op Zijn betrouwbaarheid als wij het anders zouden doen!

Er wordt wel eens gesproken en gezongen over de taak en de opdracht die wij van God hebben gekregen. Maar zouden wij er niet aan moeten denken dat de Heer Jezus in liefdevolle toewijding aan de wil van de Vader een belangrijke en kostbare taak op Zich genomen heeft? Hij heeft immers gezegd: 'Dit is de wil van Hem Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niets verlies, maar het opwek' op de laatste dag (Johannes 6 : 39). Hoe kan dan iemand veronderstellen dat één van 'de Zijnen' verloren zal gaan? Zo iemand zou daardoor suggereren dat Hij de wil van Zijn Vader dus niet volkomen heeft gedaan. Zulke gedachten zijn ontierend voor onze Heere. Zij kunnen eigenlijk niet opkomen in het hart van iemand die Hem kent, de Heilige en de Waarachtige.

Luister naar de woorden die Hijzelf tot de Vader sprak: 'Die Gij mij gegeven hebt, heb Ik bewaard en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon van het verderf, opdat de Schrift vervuld wordt' (Johannes 17 : 12). En ook: 'Uit hen die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren' (Johannes 18 : 9). Nee, de overste Leidsman van onze behoudenis brengt velen tot heerlijkheid. Niets minder dan dat is Gods bedoeling met hen. En wanneer zij eenmaal Hem omringen zal Hij, zonder er één te missen, zeggen: 'Zie, Ik en de kinderen, die God Mij gegeven heeft' (Hebreeën 2 : 13). *Niet één zal ontbreken*, ook de zwakste niet. En Hij zal de eer ontvangen dat Hij ze daar allemaal in de hemel gebracht heeft.

Maar zegt de Bijbel dan niet dat wij van de genade kunnen vervallen? Jawel, van de genade als grondslag van de zegen, in tegenstelling tot de wet. De apostel schrijft aan de Galaten het volgende: 'Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen' (hoofdstuk 5 : 4). Nu betekent genade 'onverdiende gunst'. En als het Gods genade is, is het onbepaalde gunst zonder ook maar één verdienste van onze kant. Er is misschien niets dat God in Zijn Woord zo scherp afwijst als een inbreuk op Zijn genade, een terzijde stellen van genade, een verspillen en bederven van het mooie van de genade door een verdienste van onze kant te introduceren als iets waarom God ons kan zegenen.

Neem het geval van Gehazi in de dagen van Elisa (2 Kon. 5). De opperbevelhebber van Israëls machtige vijand moest naar de profeet in Israël gaan om genezen en gereinigd te worden. Toen zijn

trots gebroken was en hij Gods middel tot redding wilde aannemen ontving hij alles wat hij gezocht had. Wat een genade! Die genade is nog groter als wij bedenken dat de schakel tussen deze man en de redding het Israëlsche meisje was, dat door de Syriërs gevangen genomen was en in zijn huishouding diende. Dit Israëlsche meisje was geroofd, dat is duidelijk. Toch was de levende getuige van dat onrecht de enige die hem met de redding in aanraking kon brengen.

Maar er zit nog veel meer in deze geschiedenis. Geen penning of kledingstuk wilde de profeet van Israëls God voor die zegen in ontvangst nemen. Wat de melaatse ten koste van al zijn bezittingen aan goederen en heerlijkheid nergens anders kon verwerven zou hij zonder prijs gratis in Israël ontvangen. Dat was 'genade op genade'. Ja, dacht Elisa (de profeet van Gods genade), die Naäman zal naar Syrië teruggaan en dan zeggen: 'Dat was allemaal voor niets! En dat nog wel bij het volk dat ik hielp onderdrukken en beroven! Alles wat ik had meegenomen als een middel om de zegen te verwerven, was overbodig. De koninklijke aanbevelingsbrief voor Israëls koning hielp mij niet. Mijn tien talenten zilver, mijn 6000 stukken goud en mijn wisselkleden, alles kon ik mee terugnemen. Eén ding nam ik niet mee terug: mijn afschuwelijke melaatsheid. Die heb ik in de diepte van de Jordaan gelaten. En dat alles voor niets. Wat een wonder!'

Maar let nu op het vervolg. Arme Gehazi! Hij maakt zich klaar om dat allemaal te bederven. Met één meedogenloze slag beroofde hij deze kostbare vrucht van hemelse genade van zijn heerlijke zegen. Eén inhalige zin was voldoende: 'Geef toch een talent zilver en twee bovenklederen'. Hij loog zijn meester iets voor. Hij schond het getuigenis van Gods genade. En God betuigde zijn afschuw door de ergste straf die naast de dood iemand kon treffen: 'De melaatsheid van Naäman zal u en uw nakomelingen aankleven voor altijd'.

Van de gelovigen aan wie de brieven van het Nieuwe Testament gericht waren, zijn er geen zo ernstig terecht gewezen als de Galatiërs. Zij waren begonnen met genade, en gingen nu terug naar het principe van verdienste. 'Zijt gij zo uitzinnig (of onverstandig)', schreef de apostel. 'Daar gij met de Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees?' (hoofdst. 3 : 3). Het moet alleen genade zijn. Wet en genade kunnen niet samengaan. De Sinaï zal nooit een voorstad worden van het Jeruzalem dat boven is. 'De zoon van de dienstmaagd (of slavin) zal geenszins erven met de zoon van de vrije' (Gal. 4 : 30). We kunnen niet beginnen ons te baseren op de verdienste van een Ander (Jezus Christus), en vervolgens eindigen op grond van onze eigen verdienste. Wij kunnen niet de zegen door genade ontvangen en hem dan door verdienste vasthouden.

Stel je eens voor dat een rijke man een arme jongen in zijn huis opneemt. Hij kleedt en verzorgt hem als een eigen zoon en doet er alle moeite voor dat de jongen zich gelukkig en thuis voelt. Op een dag vindt hij tot zijn verbazing de jongen bezig in de schuur. Hij heeft een overall van een werkmans aantrokken en is ijverig bezig met schoenen poetsen. 'Wat ben jij druk bezig, mijn jongen?'

'Ja iemand heeft mij gezegd, dat ik mijn waardering voor mijn positie van de laatste tijd alleen kon tonen als ik begon met iets te doen waardoor ik hier zou mogen blijven; en als ik daarin niet zou slagen, zou ik volgens hem binnenkort wel uit dit huis weg moeten. En omdat ik dat niet graag zou willen, leek het mij goed iets te gaan doen waarvoor u mij wel hier zou willen houden'.

Die jongen was van de genade vervallen, voor zover het voorbeeld opgaat. Genade had hem de plaats van een *zoon* gegeven, welkom in de huiskamer, zonder enige verdienste van zijn kant. Nu had hij de schuur gekozen *in de positie van een bediende om in de gunst van de rijke man te blijven*. Dat

was nu wat de Galaten deden. Genade had hen tot de hoogste zegeningen geroepen. *Zoonschap*, met het genot daarvan door de 'Geest van Zijn Zoon' die in hun harten uitgestort was, had God hun gegeven en daarmee recht op de erfenis. En in plaats van te blijven in de vrijheid waarmee Christus hen had vrij gemaakt, zochten zij nu volmaaktheid in het vlees door middel van 'rechtvaardiging door de wet' (zie Gal. 3 : 3 en 5 : 1-4). Met andere woorden: zij waren van de genade afgevallen.

Er kunnen drie motieven genoemd worden om goede werken te doen:

1. Om de zegen *te krijgen*.
2. Om de ontvangen zegen *te houden*.
3. Om in dankbaarheid en met liefde Hem te *dienen* Die stierf om voor mij de zegen te verkrijgen en Die leeft om mij voor die zegen te bewaren.

Dat is het enige goede motief, volgens Gods Woord en het evangelie.

Helaas zijn er duizenden die door de eerste twee motieven gedreven worden. Wie dienen wij dan? Het antwoord is: ons eigen '*IK*'. Als ik werk om gered te worden, voor wie werk ik dan? Voor *mijzelf*.

En als ik werk om te houden wat ik ontvangen heb, voor wie werk ik dan? Ook voor *mijzelf*.

Maar tot welke dienst zijn wij geroepen? 'En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem Die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Korinthe 5 : 15). En wat is het motief voor die dienst? Dat is liefde, zoals het vorige vers zegt: 'Want de liefde van Christus dringt ons'.

Iemand vroeg in de tijd dat er nog zeilschepen waren, eens aan een Engelse matroos waarom hij zoveel wit koord om zijn nek droeg. Hij haalde onmiddellijk een zakmes te voorschijn dat aan dat koord bevestigd was. 'Wij noemen dat koord een talreep', zei hij. Vervolgens strekte hij zijn arm volledig uit en zei: 'U ziet dat het koord lang genoeg is om het mes te kunnen gebruiken als onze arm helemaal is uitgestrekt. Wij matrozen zeggen wel eens dat wij een hand hebben voor het schip en één voor onszelf. Met één hand moeten wij ons vaak bij ruw weer in het want goed vasthouden, met de andere doen wij ons werk'.

Dat kan heel goed zijn geweest om de koning van Engeland te dienen, maar voor de dienst van onze Meester is dat ongeschikt. Toch zijn er duizenden christenen die het zo doen. Zij gebruiken de ene hand als houvast om behouden te worden en dienen de Heere met de andere. Nu kan iemand vragen: 'Deugt dat dan niet?'

Jazeker, vasthouden is goed. Maar met welk doel houd ik me vast, en waaraan? Zelf iets vasthouden opdat wij niet verloren gaan? Nee. Luister: 'Daarom, daar wij een onbewegelijk Koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vasthouden, waardoor wij welbehaaglijk God mogen dienen, met eerbied en ontzag' (Hebr.12 : 28). Wees ervan overtuigd dat God onze dienst niet waardevol vindt als die niet ontspringt aan een dankbaar bewustzijn van de genade waarin wij staan. Zodra 'ik' mijn motief wordt is mijn dienst voor God waardeloos. Ik moet niet met één hand vasthouden met het oog op mijn behoud en met de andere God dienen, maar mij verblijden in het feit dat Hij mij met beide handen vasthoudt en mij met Zijn hele hart liefheeft, zodat ik vrij ben om Hem met beide handen en met mijn hele hart te dienen.

Mensen die de drijfveer van de liefde niet kennen, menen dat dit een gevaarlijk standpunt is, maar zij vergissen zich. Vraag eens aan een vader aan wie hij zijn kinderen het liefste zou toevertrouwen, als hij twee maanden van huis gaat: aan hun moeder of aan een ingehuurd kinderverzorgster. Hij zal

zeggen dat hij daarop niet eens hoeft te antwoorden. Iedereen zal dit wel begrijpen. De vader hoeft er niet bang voor te zijn dat de moeder haar kinderen in de steek zal laten. Zij is immers zijn vrouw en de moeder van haar kinderen! Zij is door haar liefde één en al toewijding. Bij een betaalde kracht kan dat nog wel eens tegenvallen. En daar zit het verschil.

Wat treurig als iemand de christelijke dienst zou willen verlagen tot de dienst en de plicht van een gehuurde invalkracht! Daardoor doe je het hart van de Heere verdriet en beroof jij jezelf van één van de grootste voorrechten van je aardse leven, namelijk de Heere te mogen dienen met een hart dat overloopt van dank omdat je ervaren hebt wat de kostbare genade van God is.

George Cutting

***Het boekje 'Opdat de duisternis wijkt'
van de vroegere Engelse evangelist George Cutting
is verkrijgbaar bij www.uhwdw.nl.***